

Şayet istiyorsan sana iş de veririz ama aldığın ücretin çok altında ücret vereceğiz. Çalışma süreniz yılda dört ayla on ay arasında olacak. Sizi geçici personel olarak çalıştıracamız için kıdem tazminatı, ihbar tazminatı olmayacak. Sendikalar haklarımız olmayacak emekli olmayı da unutun. Ya da sokakta dolaşın temiz hava bol gıda alın. Çoluk çocuk boşverin Allah onların rızkını verir Elhamdulillah..!

Şimdi soruyorum!

**İSTER SAĞCI OL, İSTER SOLCU,
İSTER ATEŞE TAP,
İSTER TARİKAT MENSUBU OL
BU UYGULAMA İNSANLIĞA SIĞAR MI?
VİCDAN KABUL EDER Mİ?
BU UYGULAMA ÇALIŞANLARA YÖNELİK
BİR TUZAK, BİR ZULÜM DEĞİL Mİ?**

Bu yasanın amacı tüm kamu sektöründe çalışanları 4/C kapsamında çalışmaya mecbur bırakmak; TÜRKİYE'NİN çalışanlarını KÖLELEŞTİRMEKTİR.

İster mühendis ol, ister doktor ol, ister öğretmen ol ne olursan ol, bu saldırı hepimize karşıdır.

O nedenle,
**TEKEL İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ
BİZİM MÜCADELEMİZDİR
YÜREĞİNİ ONLARIN YANINA KOY!**

Biz bu nedenle MMO Bursa Şube olarak 17 Ocak'ta Ankara'daki mitinge katıldık. Cuma akşamı Fomara'daki yürüyüşlere de katıldık.

Üyelerimiz battaniye, eldiven, çorap alıp TÜRK-İŞ Genel Merkezi'ne gönderdiler. Tekel işçilerinin Ankara'daki çadırlarını ziyaret ettiler.

Bu mücadele hepimizin mücadelesidir. Hepimizin desteği gereklidir.

Remzi ERİŞLER
Makina
Mühendisi

**vurulduk
ey halkım...
unutma bizi!**

UĞUR MUMCU ONURUMUZDUR!...

24 Ocak 1993 tarihinde Ankara’da hain bir pusu ile, kallesçe öldürülen Gazeteci Uğur Mumcu’yu daha büyük özlemle anıyoruz.

Cumhuriyetimizin savunucusu, yiğit, devrimci insan **“SAKINCALI PİYADE”** Uğur Mumcu’nun ardından ağıt yakmıyoruz.

Ama faşist katillerin davul zurna ile karşılandığı, lüks otellerde ağırlandığı bu ülkede artık gecikmiş adaletin yerine getirilmesini istiyoruz.

Bu nedenle sorularımızı soruyoruz:

- Yüzlerce yurtseverin katilleri nerede?
- Davalar zaman aşımına uğratılıp; dosyalar neden tozlu raflara kaldırılıyor?
- Bu siyasi cinayetler niçin çözülemiyor?
- Çağdaş, demokratik, laik, sosyal hukuk devleti ne zaman kurulacak?
- Uğur Mumcu cinayetini tüm boyutlarıyla niçin çözmüyorsunuz? Açıklama bekliyoruz.
- Her türlü dinleme, izleme olanaklarınıza karşın niçin bilinmeyenlere ulaşmıyorsunuz?

Savcı Doğan Öz’ün, Prof. Dr. Muammer

Aksoy’un, Prof. Dr. Bahriye Üçok’un, Yazar Ümit Kaftancıoğlu’nun, Prof. Dr. Ümit Yaşar Doğanay’ın, Prof. Dr. Bedri Karafakioğlu’nun, Doç. Dr. Orhan Yavuz’un, Gazeteci Çetin Emeç’in, Dr. Bedrettin Cömert’in, Turan Dursun’un, Musa Anter’in Prof.Dr.Cavit Orhan TÜTENĞİ’in, Sanatçı Onat KUTLAR’ın, Necip HABLEMİTOĞLU ve bir çok aydın, devrimci, ilerici, çağdaş insanın katilleri ne zaman bulunacak?

Aydın yurttaşlarını katleden bir düzen nasıl savunulabilir? Olayları zaman aşımına uğratarak sonuçsuz bırakmak çağdaş bir politika olabilir mi?

Bizler Uğur Mumcu’nun şahsında tüm demokrasi şehitlerimizi, faili meçhul cinayetlerin aydınlatılmasını istiyoruz. Kahramanmaraş Katliamı, Çorum Katliamı, Malatya Katliamı, 16 Mart Katliamı, vb. katliamların artık aydınlatılarak çağdaş demokrasinin kurulmasını istiyoruz.

Amerikan Emperyalizminin uşağı olan faşist, yobaz, gericiilerin karanlıkta kalan tüm cinayetlerinin; komuoyu önünde açıklanmasını ve lanetlenmesini istiyoruz. **23.01.2010** Saygılarımızla.

TMMOB
MAKİNA MÜHENDİSLERİ ODASI
BURSA ŞUBE YÖNETİM KURULU

“ENERJİ ÖZELLEŞTİRMELERİ DEVAM EDİYOR” “ENERJİ HAKTIR, SAHİBİ HALKTIR”

Özelleştirme masalı adı altında, halkımızın yaklaşık yüzyıllık iktisadi birikimlerinin emperyalizm ve ABD ile onların yerli işbirlikçisi Sermayeye peşkeş çekme operasyonunun Uludağ EDAŞ ayağının sonuna gelmiş bulunmaktayız.

Bilindiği üzere, görev alanı Bursa, Balıkesir, Çanakkale ve Yalova illerini kapsayan ve merkezi Bursa ilimizde bulunan Uludağ Elektrik Dağıtım A.Ş.’nin 100 % oranındaki devlet hissesinin blok olarak, satış yöntemi ile özelleştirilmesi amacıyla ihaleye çıkmıştır.

Bugün yani 12 Şubat 2010 Cuma ilan edilen ihale için yeterlilik alan 16 adet firmanın son tekliflerini verecekleri gün olarak ilan edilmiştir.

Yani şu anda, özelleştirilmesi düşünülen bu kurumun gerçek sahipleri olan bizler burada bu durumu protesto edip UEDAŞ’ın gerçek sahibine yani halka iadesini isterken, birileri bu kurumu alarak karlarına kar katmanın hesaplarını yapmaktadır. Uludağ EDAŞ’a teklif veren 16 firmanın içerisinde; deniz feneri davasında ismi geçen isimlerin sahibi olduğu şirketler ve siyasi iktidar ile yakın ilişkiler içerisinde bulunan hatta akrabalık ilişkileri içinde olanların şirketlerinin bulunduğu bilinmektedir. Tekel direnişindeki işçilere yetimin hakkını kimseye yedirmeyeceğini söyleyenler, halka ait olan UEDAŞ’ı kendi yandaşlarına ve akrabalarına altın tepşilerde sunmakta bir beis görmemektedir.

Kamu mülkiyetindeki mal ve hizmet üreten kuruluşların sermaye sahiplerine transferi olarak tanımlanan özelleştirme, çeşitli gerçek dışı söylemlerle ve ambalajlarla anlatılmaya çalışılmış ancak her özelleştirme sonrası foyası biraz daha ortaya çıkmıştır. Sermaye sahipleri ve onun işbirlikçileri, kamu mülkiyetindeki işletmeleri iktidar güçleriyle kötü işleterek özelleştirme söylemlerine destek bulmaya çalışmışlardır.

Bugün iktidar partisi AKP eliyle sürdürülen özelleştirmeler ile kamu eliyle yürütülen hizmetler büyük oranda tasfiye edilerek, sermayenin serbestçe at koşturduğu dilediğince fiyat belirlediği, gözünün kırpmadan çalışanları kapı önüne bıraktığı, gözlerimizin içine baka baka vergi vermekten kaçındığı bir noktaya gelinmiştir.

Özelleştirme düzeni, salt satış ya da devir şeklinin yanında serbestleşme, piyasalaşma gibi farklı stratejilerle devam etmekte, eğitim, sağlık, enerji, su gibi en temel yurttaş ihtiyacı olan alanlarda bile hızla uygulanmaya devam etmektedir.

Özelleştirme ve piyasalaşmanın teşvik edildiği sektörlerde yurttaş lehine tek bir gelişme yaşanmamıştır.

Şimdi sizlere soruyorum;

Sağlıkta piyasalaşma yapılmış, sağlık hizmetlerinin kalitesi mi artmıştır?

Eğitimde piyasalaşma teşvik edilmiş, eğitimimizin kalitesi mi artmıştır?

Elektrik dağıtımında özelleştirme, piyasalaşma sağlanmış, elektrik fiyatları mı ucuzlamıştır?

Hayır, hiçbirisinde kamu lehine ve vatandaş çıkarına bir sonuç alınmamıştır.

Özelleştirme politikaları bugüne kadar, hep söylenenlerin tersi biçiminde ortaya çıkmıştır. Ucuzluk yerine zam, kalite yerine kötü hizmet, sermayenin halka yayılması yerine yandaş holding palazlanması, verimlilik yerine çalışanların daha fazla sömürülmesi özelleştirme uygulamalarının belirgin ve ortak sonucu olmuştur. Özelleştirme kapsamına alınan kamu kuruluşlarındaki kamu çalışanları ise özelleştirme mağduru yapılmışlardır. Sermayenin küresel krizi sırasında bütün dünya özelleştirme felsefesinin çöküşüne tanıklık etmiştir. 30 yıldır dillerden düşürülmeyen “kamu beceremiyor, özel olan güzeldir” balonu patlamış, krize giren sermaye gruplarını kurtarmak için kamu hazineleri ve halktan alınan dolaylı vergiler kaynak olarak kullanılmıştır.

Özelleştirme ile hedeflenen liberal piyasa yapısı, hiçbir zaman halktan ve çalışandan yana gelişmeyecektir.

Bu liberal politikaların hedefi;

- Kamu hizmetleri tekelinin uluslararası tekellere devredilmesi,
- Emek piyasalarının esnekleştirilmesi ve emek örgütlerinin kazanımlarının kaldırılması,
- Örgütsüz çalışma hayatı ve tepkisiz toplum yaratılmasıdır.

Bugün bu durumun en güncel örneği, yaşanan TEKEL özelleştirmesidir. Yaklaşık 50 gündür Ankara’da eylem yapan TEKEL işçisi yıllardır alın teri ile elde ettikleri özlük haklarının mücadelesini vermektedirler.

Özelleştirmeler, yeni işsizlere sebep olurken, özelleştirme gelirlerinin ise, işsizliği önlemek adına yeni yatırımlar yerine, borç faizi ödemeleri için kullanılmaktadır. Son 5 yılda özelleştirmeden 30 Milyar \$ gelir elde edilirken, bu gelir ile ne yapılmıştır. İşsizlere yeni iş imkanı sağlamak için fabrikalar mı açılmıştır? yoksa halkın yeterli sağlık hizmeti alabilmesi için hastaneler mi açılmıştır?

Hayır elbette ki bunlar yapılmamıştır. Bu gelirle

hesapsız borçlanmanın doğal sonucu olan faiz ödemeleri yapılmıştır.

Bilindiği üzere özelleştirme planı, yaklaşık 20 yıldır Kamu’ya ait Elektrik Dağıtım Şirketlerinin üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallanmaktadır.

Özelleştirme ile ilgili son kararı verecek olan Siyasi İktidarlar ve onun Bürokrasi içinde ki işbirlikçileri, bu yirmi yıllık süreçte Kamu’ya ait elektrik kurumlarını kah bölerek, kah birleştirerek, kah ismini değiştirerek, kah yetki bölgelerini değiştirerek güya özelleştirmeye hazırlamış, kurumları etkisizleştirerek, verimsizleştirerek bir bakıma özelleştirmeye mahkum hale getirmişlerdir. Elektrik kurumlarının bölünmesi sonucunda her bir kurum diğerine elektrik enerjisini satarken karını ve vergi oranını ekleyerek sattığı için, elektriğin üretiminden son kullanıcıya ulaşana kadar geçen işlemlerle elektrik % 50 den fazla bir artış ile son kullanıcıya sunulmakta, Türkiye Avrupa’nın en pahalı 3. Elektrik kullanıcısidir.

Ancak tüm bu olumsuzluklar içerisinde dahi şu an özelleştirmeye konu olan Uludağ Elektrik Dağıtım A.Ş., dünya standartlarında ki kayıp kaçak oranı %5,7 ile % 98’e yaklaşan tahsilat oranı ile, her ne kadar verimsiz ve kötü yönetildiğine dair örnekler olmasına rağmen yıllık 100 Milyon TL’ye yaklaşan karlılığı ile Ülkemizin ve Bursa’mızın göz bebeği bir kurumdur.

Bölgemizin göz bebeği olan bu kurum 2006 ve 2007 yıllarında Bursa’da Kurumlar Vergisi alanında birinci olmuştur. Bu başarı birilerinin iddia ettiği gibi yan gelip yatmayan hizmet üreten işçisiyle memuruyla yaklaşık 800 Uludağ EDAŞ çalışanının başarısıdır.

Elektrik Dağıtım şirketlerinin özelleşmesi sadece bu kurumlarda çalışanların sorunu değildir. Kapitalist özel sektör mantığının elektrik dağıtım piyasasında hakim olması ile birlikte, elektriği kesilen okulları, hastaneleri, cezaevlerini duymaya başlayacağımız açıktır.

Özelleştirmelerin Bursa sanayicisine ucuz elektrik olarak döneceğini düşünmek hayalcilik olacaktır.

Elektrik Dağıtım özelleştirmelerinin iddia edildiği gibi ucuzluk, hizmet kalitesi gibi çeşitli avantajlar sağlayacağı iddiaları ise içi boş çıkmıştır. Özelleştirmenin tamamlandığı elektrik dağıtım bölgelerinde, ne hizmet kalitesinde ne yatırım planlamasında herhangi bir değişiklik olmamıştır. Piyasanın serbestleşmesi adına getirilen çeşitli uygulamalar ise elektriğe zam olarak yansımıştır. Yeni firmaların tek kaygısı tahsilatın kayıtsız şartsız artırılması olmuştur.

Elektrik Dağıtım işinin hukuki ve sosyal boyutu ile kamusal bir hizmet olduğu açıktır. Kamusal bir hizmetin özel sektör eliyle yapılması ise mümkün değildir. Bu Kurumlar, bugüne kadar ticari bir işletme mantığının yanında kamusal bir anlayışla da hizmet vermişlerdir.

Bu sebeple Bursa Özelleştirme Karşıtı Platform Bileşenleri olarak tüm çalışan arkadaşlarımızla beraber Uludağ EDAŞ'ın özelleştirme çalışmalarının bir an önce durdurulmasını istiyor ve ihalede son teklif verme günü olan bugün bizlerde sembolik bir teklif vererek, Uludağ EDAŞ'ın , gerçek sahipleri olan halka verilmesini talep ediyoruz. **12.02.2010**

Ve son olarak diyoruz ki;

Enerji Haktır, Sahibi Halktır.....

ÖZELLEŞTİRME POLİTİKALARINDAN VAZ-GEÇİLSİN,
ÖZELLEŞTİRMELER DERHAL DURDURULSUN
ÖZELLEŞTİRİLEN KURUMLAR KAMULAŞTIRILSIN
ÖZELLEŞTİRME İDARESİ BAŞKANLIĞI KAPATILSIN!

Bursa Özelleştirme Karşıtı Platform Bileşenleri:

- ELEKTRİK MÜHENDİSLERİ ODASI BURSA ŞUBESİ
- JEOFİZİK MÜHENDİSLERİ ODASI BURSA ŞUBESİ
- KİMYA MÜHENDİSLERİ ODASI BURSA ŞUBESİ
- MADEN MÜHENDİSLERİ ODASI BURSA İL TEMSİLCİLİĞİ
- MAKİNA MÜHENDİSLERİ ODASI BURSA ŞUBESİ
- METEOROLOJİ MÜHENDİSLERİ ODASI BURSA İL TEMSİLCİLİĞİ
- ORMAN MÜHENDİSLERİ ODASI BURSA ŞUBESİ
- ŞEHİRPLANCILARI ODASI BURSA ŞUBESİ
- ZİRAAT MÜHENDİSLERİ ODASI BURSA ŞUBESİ

- BURSA ECZACI ODASI
- DİŞ HEKİMLERİ ODASI
- BURSA TABİB ODASI
- ESM.
- KESK,
- MADEN İŞ,
- PETROL İŞ.
- TES İŞ, -TÜRK İŞ,
- TÜRKİYE KAMUSEN
- TÜRK ENERJİ SEN
- DOĞADER
- HALK EVLERİ

Enerji Verimliliği Haftası, Dikkatlerimizi Enerji Alanındaki Dışa Bağımlılığı Azaltmaya ve Sanayi, Bina ve Ulaşım Sektörlerindeki Tasarruf Potansiyeline Yönelmelidir!

İzlenen yanlış politikalar sonucu, kriz öncesi % 75 düzeyine ulaşan ve 2008 yılında değeri 48 milyar dolar olan enerji sektörü ithalat bağımlılığı, dünyadaki enerji fiyatlarını ülkemiz ekonomisi ve halk üzerinde önemli bir baskı unsuru haline getirmiştir. Genel enerji talebimizdeki yüksek bağımlılık yanı sıra elektrik üretiminde % 60 oranında ithalata bağımlı olan ülkemizde elektrik fiyatları sürekli artmakta, ithalatta yaşanacak bir aksamanın Türkiye'yi karanlıkta bırakabileceği korkusu yaşanmaktadır. Ayrıca, dünyayı saran krizin özel sektör kuruluşlarınca yürütülen enerji yatırımlarında ertelemelere, uzun vadede daha etkili enerji krizlerine ve ekonomide daralmalara neden olması şaşırtıcı bir sonuç olmayacaktır.

Enerji üzerinden alınan dünyadaki en yüksek vergiler ve hane halkı gelirinin gittikçe düşmesi nedeniyle enerji harcamalarımız; halkımız ve dünya piyasalarında rekabet etmeye çalışan sanayicimiz üzerindeki en ağır yük haline gelmiştir.

Bu durum ve eğilimlerin değiştirilmesinin ancak kararlı bir siyasi irade, stratejik yaklaşımlar ve radikal önlemlerle orta ve uzun vadede mümkün olabileceğini sürekli olarak vurguluyoruz. Enerji verimliliğinin artırılması, söz konusu sarmaldan sıyrılmak için kısa vadede herkes tarafından uygulanabilecek bir çözümdür. Dünyada "alçakta asılı meyve" olarak adlandırılan enerji verimliliği vatandaşlardan kurumlara, şirketlere kadar herkesin kendi çapında yapacağı çalışmalar ve alacağı önlemlerle küçümsemeyecek boyutta enerji tasarrufu sağlayacaktır.

Elektrik İşleri Etüt İdaresi tarafından sanayimizde en az % 15, binalarımızda en az % 35 ve ulaşımımızda en az % 15 tasarruf potansiyeli olduğu belirtilmektedir. Bu noktada enerji verimliliğinde kararlı ve başarılı adımlar atabilirsek, 2020 yılı talep tahmini gerçekleşme oranı en az % 20 (45 milyon ton petrol eşdeğeri enerji) azaltılabilecektir. Bu miktar yerli ve temiz kaynaklarımızdan üretebileceğimiz

elektrik enerjisinin 2,5 katı ve ortalama 30 milyon konutun yıllık enerji ihtiyacını karşılayabilecektir.

Türkiye'nin bu potansiyelin boyutunu bile bile oldukça yüksek politik ve ekonomik bedellerle elde ettiği bir kaynağı heba etme lüksü yoktur. Bu nedenle, kamu ve özel sektör yönetimlerini ve vatandaşlarımızı enerjiiyi daha verimli kullanmak üzere azami ölçüde dikkatli davranmaya, bu yönde gerekli önlemleri almaya davet ediyoruz.

Odamız, 2009 yılı sonu itibarıyla, Enerji Verimliliği Yasası uyarınca Enerji Yöneticisi Eğitimi ve Belgelendirmesine yönelik yetkilendirilmiş bir kuruluş olarak İstanbul'da Bina ve Sanayi Enerji Yöneticisi Eğitimleri vermeye başlamıştır. Eğitimlerin Ankara, İzmir, Kocaeli ve Adana Şubelerimize yaygınlaştırılması için de çalışmalar sürdürülmektedir.

TMMOB Makina Mühendisleri Odası olarak son yıllarda ard arda yapılan verimlilik artışını destekleyecek düzenlemelere çok olumlu bakıyor ve destekliyoruz. Ancak uygulama ve denetimin sağlıklı olarak yapılması çok önemlidir. Bu noktada meslek disiplinimiz ve ülke yararları açısından üzerimize düşenleri yapmaya devam edeceğimizi, uzmanlık alanlarımızla ilgili olarak gerek duyulduğunda yasalara bize verilmiş yetkiler çerçevesinde destek vermeye hazır olduğumuzu bu vesileyle belirtmek ister, Enerji Verimliliği Haftası etkinliklerinin başarılı olmasını dileriz. 12.01.2010

Emin KORAMAZ
TMMOB Makina Mühendisleri Odası
Yönetim Kurulu Başkanı

TMMOB adına Makina Mühendisleri Odası sekreteryasında 11-12 Aralık 2009 tarihlerinde düzenlenen TMMOB Sanayi Kongresi sonuç bildirgesi yayımlandı

TMMOB SANAYİ KONGRESİ 2009 SONUÇ BİLDİRGESİ

TMMOB adına Makina Mühendisleri Odası (MMO) sekreteryasında düzenlenen TMMOB Sanayi Kongresinin on yedincisi, “Dünya Ekonomik Krizi ve Türkiye Sanayinin Yeniden Yapılanması Planlamada Model Önerileri, İstihdam Öncelikli Bölgesel Refah ve Kalkınma” temasıyla 11-12 Aralık 2009 tarihlerinde Ankara’da Milli Kütüphane Konferans Salonunda gerçekleştirilmiştir. TMMOB Sanayi Kongresi 2009’a kayıtlı 650 delege katılmış, internet üzerinden ise 4.828 kişi kongreyi canlı olarak izleme imkânı bulmuştur.

Dünyada ve ülkemizde yaşanan ekonomik kriz ve sanayileşme olgularının bir çerçeve sunum ile ele alındığı açılış oturumunun arkasından kriz sürecinde dünya ekonomisi ve yeni eğilimler, krizde Türkiye sanayisinin durumu ve geleceği, alan çalışmaları özel oturumları, planlama olgusu ve Türkiye sanayinin öyküsü ana başlıkları altında dokuz sunum yapılmış, son olarak kongre değerlendirmesine ilişkin bir tartışma ve öneriler forumu düzenlenmiştir.

MMO kongremize iki araştırma raporu sunmuştur. Bunlardan biri **“Türkiye Sanayinde Öncelikli Sektörler ve Bölgesel Kalkınma Yaklaşımı”**, diğeri de **“Türkiye’-**

de Kalkınma ve İstihdam Odaklı Sanayileşme İçin Planlama Önerileri” başlıklıdır.

Raporların ilki imalat sanayinin öncelikli alt sektörlerinin durumu, planlı dönemler ve sonrasını ulusal, bölgesel ve sektörel düzeyde değerlendirmiş ve bölgesel kalkınma yaklaşımlarını incelemiştir. İkinci rapor Türkiye’de geniş halk kitlelerine refah sağlayacak kalkınma kavramına planlı ekonomi ve istihdam odaklı sanayileşme açısından bir yaklaşım sunmayı amaçlamıştır.

Bütün bu oturumlarda sunulan bildiriler ve yapılan konuşmalar ile forumda dile getirilen görüşlerden hareketle hazırlanan aşağıdaki Sonuç Bildirgesi kamuoyunun dikkatine sunulmaktadır.

Kongremiz dünya ve ülkemizi sarsan büyük krizin ekonomik ve sosyal yaşamda açtığı derin tahribatların pazar ekonomisinin tahtını salladığı bir dönemde düzenlenmiştir. Her ne kadar kapitalizmin sınırsız kâr ve emperyalist siyasal egemenlik çabası sürecektir ise de görülmesi gereken gerçek, yalnızca neo liberal modelin değil onu da içerir biçimde 300 yıllık bir modelin iflasının yaşanmakta olduğudur.

Gelişmiş kapitalist ülkelerin 12

trilyon doları bulan kurtarma paketleriyle bile aşılamayan bu krizle yolsuzluk, rüşvet, borsa ve tahvil piyasasındaki oyunlar ile dev tekellerin yönetim kadrolarının hiç ettiği milyarlarca dolar ilk kez tüm açıklığıyla gözler önüne serilmiştir. Kapitalizm ve neo liberal politikalar bu kez tekrar ve daha kökten bir şekilde sorgulanmaya başlanmış, gelir dağılımının dünya ölçeğinde yarattığı uçurum, yoksulluğun boyutu ve işsizlik sorunu gündemin ilk sıralarına oturmuştur.

Bu bunalım az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerde özellikle sanayi sektörünü etkilemiş, üretim ve iç piyasalarda talep düşmüş, iç ve dış ticaret hacmi daralmış, işsizlik oranları büyümüş, istihdam hacmi olabildiğince küçülmüştür. **“Tüketim kalıpları”** ve **“tüketim düzeyi”** sorgulanmaya başlanmış; **“başka bir dünya”** oluşturma düşüncesi, **“ütopya”** olmaktan çıkıp, kitlelerin zihnine yerleşmeye başlamıştır.

Kriz süreci ve sonrasında, başarılı olabilen ülkelerde ekonominin tüm sektörleri yeniden planlanacak, yeni paradigmalara ve yaklaşımlara oluşacaktır. Kongremiz, Türkiye açısından böylesi bir misyonu somutlamak sorumluluğunu üstlenmiştir. Önceki kongrelerimizde bu

bağlamda ülkemiz sanayi ve ekonomisinin eşitsiz, kırılgan ve kriz üretici yapısına defalarca dikkat çekilmiş, 2007 kongremizin ana teması bu nedenle, **“Geçmişten Geleceğe Sanayileşme, Planlama ve Kalkınma, Türkiye İçin Model Önerileri”** olarak belirlenmiştir.

2009 kongresi bu temanın devamı niteliğinde, **“Dünya Ekonomik Krizi ve Türkiye Sanayinin Yeniden Yapılanması”** başlığı altında örgütlenmiştir.

2008 Ekim’inde patlak veren kriz üzerine 28 Şubat 2009 tarihinde, **“Sanayi Kongresi 2009’a Doğru, Kriz ve Sanayi Sektörlerinin Durumu Sempozyumu”** bu kapsamda düzenlenmiştir. Otomotiv, metal, makina imalat, tekstil, enerji, kimya, elektrik-elektronik, tarım ve tarıma dayalı sanayi sektörlerinin temsilcilerinin katılımıyla düzenlenen bu sempozyumda, yaşadığımız sorunların üretim ve yatırımı dışlayan, yerli kaynak kullanımını reddeden, üretim ve ihracatı ithalata bağımlı kılan yüksek cari açık, yüksek dış borç ve sıcak para politikalarına dayalı, o pek övülen **“büyüme”**yi döviz kuru ve finans hareketleri ile sağlayan ekonomi politikalarından kaynaklandığı bir kez daha teyit edilmiştir.

Sempozyumda saptanan sorunlarla birlikte MMO, toplam 22 alt sektörün gösterge ve performanslarını irdelemiş ve bu değerlendirmeleri sektörel, bölgesel ve ulusal planlama, kalkınma süreçlerine bağlayan iki ayrı rapor halinde Kongreye taşımıştır.

Sanayimiz onlarca yıl iktidarlara, dünya ve ülke konjonktürüne, IMF, Dünya Bankası, Gümrük Birliği, Avrupa Birliği, Dünya Ticaret Örgütü tarafından belirlenen politikalara bağılı olarak önemli dalgalanma ve krizlerin içinden geçmiştir. 1974-2008 arası yaşanan sekiz adet kriz ve sürekli aşağı doğru dalgalanma üreten yapı, bu bağlamda değerlendirilmelidir.

1960-1980 yıllarını kapsayan ithal ikameci sanayileşme döneminde planlama/kalkınma bütünlüğü oluşturulmaya çalışılırken, sanayinin teşviki, korunması, finansmanı, kalkınma hızı ve istihdam parametreleri başat konumda olmuştur. Gümrük muafiyeti, yatırım indirimi, orta vadeli kredi verilmesi, imar kolaylıklarına yönelik teşvikler v.b. söz konusu olmuştur.

Ancak daha sonra kalkınma ve merkezi planlama parametrelerinin adım adım yok edildiği bir süreç de yaşanmıştır. 24 Ocak 1980 kararları ve 1980 askeri darbesi ile başlayan bu dönemde sübvansiyonlar büyük ölçüde kaldırılmış, KİT yatırımları durdurulmuş, büyük ölçekli sanayi kuruluşları özelleştirilmiş, sabit sermaye yatırımlarında gerileme yaşanmış, Gümrük Birliği hedefleri doğrultusunda tüm sektörlerde korumacılık asgariye indirilmiş, Türkiye sanayisi eşitsiz koşullarda küresel rekabete açılmıştır.

Bu süreçte öz kaynaklardan çok ithal kaynaklar girdi olarak kullanılmış, küresel güçlerin dayat-

tığı iş bölümü ile fason üretim ve taşeronlaşma egemen kılınmış, kaynak tahsisini sadece iç ve dış piyasalara ve borçlanmaya havale eden bir sanayi modeline geçilmiştir.

Ara malı ve yatırım malları üretiminde ve teknolojiye dışa bağımlılığı esas alan bu modelle sanayi KOBİ’leşmeye yönlendirilmiş; işgücü sömürsü ucuz işgücü kullanımıyla yoğunlaşmış; düşük maliyet, düşük katma değer ve düşük teknoloji üretim ve ihracat yapılaşmış, ihracat girdileri ile ithalata bağımlı kılınmıştır. Bu politikaya bir **“sanayi politikası”** demek belki olanaklıdır ama burada orta ve uzun vadeli “sanayileşme stratejisi” unsurları bulunmadığını özellikle belirtmek gerekmektedir. Tam tersine ülkemiz sanayi tesisleri özelleştirilmiş, temel göstergelerde durma ve gerileme yaşanmıştır.

Belirli bir refah seviyesinin tutturulması, sektörel önceliklerin başarıyla gerçekleştirilmesi, bölgesel dengesizliklerin giderilmesi, işsizlik sorununun çözülmesi gibi temel hedefler bir tarafa bırakılmıştır. Nitekim bugün sanayi sektörü, hizmet ve tarımdan sonra gelmekte ve yıllardır sanayi istihdamı % 20’yi ancak bulmaktadır.

Ülkeye gelen yabancı ve doğrudan sermaye yatırımları özelleştirmeye, finansman ve sigortacılık sektörlerine yönelmiş, böylece imalat sanayinin yeni yatırımlarına herhangi bir kaynak ayrılmamıştır. İç pazar, ithal malları lehine genişletilmiş ve dışa bağımlılık perçinlenmiştir. Dokuzuncu Kalkınma

Planı, plansız döneme geçişin simgesi olup, AB'ye entegrasyon süreciyle sanayinin taşeronlaşmasının bir belgesi niteliğindedir. Plan yapamayan Türkiye başkalarının planına teslim olmuştur. Bir başka anlamda küresel ekonominin insafına bırakılmıştır.

Ülke politikalarında sanayinin ikinci plana itilerek hizmet ve finans sektörlerinin desteklenmesi sonucu imalat sanayi yatırımlarının toplam yatırımlar içerisindeki payında ciddi düşüşler olmuş, bu pay 1980 yılında yüzde 28,5 düzeyindeyken günümüzde yüzde 14'lere kadar gerilemiştir. Aynı dönemde sanayide yatırım yoğunluğunda yüzde 32 düzeyinden yüzde 10'lar seviyesine varan bir düşüş söz konusudur. Bir başka ifadeyle artık sanayici bile sanayiden elde ettiği geliri daha fazla rant getiren alanlarda değerlendirmektedir.

Diğer acı bir gerçeğimiz de on yıllardır uygulanan yanlış politikalar sonucunda bölgeler arası eşitsiz gelişme açısının çok büyümüş olmasıdır. 2008'de Marmara ve Ege Bölgeleri sanayi katma değerinin yüzde 75'ini yaratırken, Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgeleri yalnızca yüzde 2,5 ile yetinmek zorunda kalmıştır. Gerçekte bir bölgesel planlama ve bölgesel kalkınma politikası yoktur. Konu Bölge Kalkınma Ajansları üzerinden uluslararası sermayenin güdümüne havale edilmiştir. Bugünkü bölgesel ekonomik, politik ve sosyal tablonun bu gerçeklerle doğrudan ilişkisi bulunmaktadır.

AR-GE ve inovasyon sürekli gün-

demde olmasına karşın AR-GE'nin GSMH içindeki payı % 0,8'i aşamamış, ayrıca çıkarılan yasa ile yabancı yatırımcıların AR-GE merkezlerine teşvik verilmesi sağlanmıştır. Bölgeler arası dengeyi kuracak ve gelir dağılımını adil bir biçimde kalkınmada öncelikli yörelere yayacak politikalar oluşturulmadığından, işsizlik ve yoksulluk sorunu öncelikli sorunların başında yer almaya devam etmektedir.

Söz konusu politikaların biriktirdiği olumsuzluklar özellikle 2001 krizi ve içinde bulunduğumuz büyük krizde iyice yüze çıkmış, dünya ölçeğinde krizden en olumsuz etkilenen ülkelerin başında yer almamıza yol açmıştır. Krizle birlikte birçok işyeri kapanmış, sadece son bir yıl içinde 1,5 milyon kişi işsiz kalmıştır. Sanayide işten çıkarılanların 750 bini bulunduğu, toplam sanayi istihdamına göre bu oranın yüzde 18'e ulaştığı görülmektedir.

Sanayide son bir yıllık üretim daralması yüzde 20'yi bulmaktadır. Bazı alt sektörlerde küçülme oranı yüzde 40-45 seviyesindedir. İhracat düşüşü son bir yıl içinde yüzde 30'a yaklaşmıştır. İthalat girdi oranı yüksek olan alt sektörlerde sorun daha da büyüktür. Fason üretime dayalı, ithalatla büyüyen ihracat modeli can çekişmektedir.

Dünyada kriz ile birlikte sosyal adaletçi programlara ve kamusal desteklere dair inanç ve yönelim artarken, ülkemizde krizin asli sorumlusu olan serbestleştirme politikalarında ısrarcı olunmakta, yeni zamlar, vergi artışları ve

özelleştirmeler tek çözüm olarak dayatılmaktadır.

Sonuç ve Öneriler

• Planlama, sanayileşme ve kalkınma birbirinden ayrılmaz bir üçlüdür. Bu kavramlar yalnızca sanayideki teknolojik gelişmeler veya üretim sürecindeki gösterge ve katma değer artışları ile tanımlanamaz. Sanayileşme ve kalkınmayı "**toplumsal kalkınma**" anlayışı içinde, planlı bir yaklaşımla, tarım, çevre, enerji, bilim, teknoloji, istihdam, sağlık, eğitim, gelir, bölüşüm ve tüm diğer alanlara yönelik politikalarla bir bütünlük içinde tanımlamak gerekmektedir.

• Bugün her şeyden önce ülke ekonomisi ve sanayinin planlanması zorunlu hale gelmiştir. Bu planlama, kamu yararına çalışanların gelir dağılımını düzelterek, işsizliği ortadan kaldıracak, sosyal, kültürel ve ekonomik kalkınmayı sağlayacak, refahı kitlesel olarak yayacak ilke ve araçları kapsamaktadır. Burada yatırımlara ağırlık verilmelidir.

• Planlama ve Kalkınma odaklı çalışmalar üniversite, sanayi, meslek odaları ve sektör kuruluşlarını da kapsayan geniş bir platformda tartışılmalı, çözüm önerileri geliştirilmelidir. MMO'nun gerçekleştirdiği alan araştırmalarının temel paradigmaları doğrultusunda, ilgili tüm kurul, kuruluşlar, bilim insanları, iktisatçılar, sosyal bilimciler, mühendisler ve ilgili meslek grupları bir tartışma ve öneriler platformunda bir araya getirilmelidir.

• Türkiye küresel güçlerin ülke-

mize biçmiş olduğu fason üretime yönelik taşeronlaşmış sanayi işletmelerinden oluşmuş bir yapılanmayı kabul edecek midir? Yoksa Türkiye sanayi yapısını yeni bir modele göre, sanayileşme ve toplumsal kalkınma hedeflerine yönelik bir biçimde mi oluşturacaktır? MMO tarafından kongreye sunulan alan araştırmalarından görüldüğü üzere ülkedeki uygulamalar, fason imalat sanayi içinde özgün ürün geliştirilmesini önlemekte ve dışa bağımlılığı artırmaktadır. Türkiye geçmiş deneyimlerden gerekli dersleri çıkaracak ipuçlarını yakalamak zorundadır.

• Ülkemizin kaynakları küresel güçlerin baskısından bağımsız bir şekilde değerlendirildiğinde, Türkiye küresel rekabette yer alabilecek potansiyellere sahiptir. Bilimi ve teknolojiyi esas alan, AR-GE ve inovasyona ağırlık veren, dış girdilere bağımlı olmayan, istihdam odaklı ve planlı bir kalkınmayı öngören sanayileşme politikaları uygulandığında durum değişecektir. Böylece sanayi yatırımlarında daha rasyonel seçimler yapılabilecek, ülkenin doğal kaynakları daha iyi değerlendirilebilecek, işgücünün niteliğini artırılarak, istihdam odaklı, yüksek katma değerli öncelikli sektörleri destekleyen, bölgesel farklılıkları azaltan, dengeli bir sanayi yapısına ulaşılabilecektir.

• Ülke ekonomisini dışa bağımlı ve kırılğan hale getiren, tam üyelik müzakere süreçleri tamamlanıncaya kadar, Gümrük Birliği anlaşması mutlaka askıya alınmalıdır. AB ile üyelik müzakere süreçlerinde siyasi ödünler verilmesi istenen ve Türkiye'nin iç politikasına

müdahale eden tavırlar reddedilerek, müktesebat değişikliklerinin tüm sektörler ve meslek örgütleri nezdinde tartışmaya açılmalı ve ülke çıkarlarına yönelik politikalar oluşturulmalıdır.

• Sanayide üretimin Organize Sanayi Bölgeleri ve Küçük Sanayi Sitelerinde yaygınlaştırılması ve KOBİ'lere rasyonel bir işletme yapısı ve ölçek getirecek düzenlemelerin yapılması zorunludur. Bunun için öncelikle bir sanayi envanteri çıkarılmalı, sistematik bir veri tabanı kurularak sürekli güncelleştirilmelidir.

• Mühendislik alt yapısı, AR-GE ve teknolojik gelişmenin önemli bir planlama ögesi olarak değerlendirilmeli, kamu yararı ön plana alınarak benimsenmelidir.

• MMO'nun alan araştırmasında belirtilen istihdamın yapısal özellikleri, iş gücüne katılım oranlarının % 44'lere düştüğünü, sanayide işsizlik oranının % 18'lere yükseldiğini ortaya koymaktadır. İş gücüne katılım oranı OECD ortalamasına (% 60) çıkarılmalı, % 24 olan kadın istihdamı mutlaka artırılmalıdır. Kırsal göçün önlenmesi için bölgesel eşitsizlikleri giderecek biçimde öncelikli sektörlerle ağırlık veren istihdam odaklı yatırımlar Doğu, Güneydoğu ve Karadeniz bölgelerine ağırlık verilerek yapılmalıdır.

• Bölgesel kalkınma planları tüm sektörlerde yapılacak yatırımlarla, istihdamı bölgelerde sağlayan bir ağırlıkla yapılmalı, orta vadeli planlamada 1,5 milyon kişiye iş olanağı sağlayacak 300 milyar TL'lik yatırım gerçekleştirilmelidir.

• İşgücünün niteliğini yükseltecek meslek okulları, kurslar, seminer ve programları ile öncelikle kamunun ağırlığı olan yatırımlar gerçekleştirilmelidir. Bölgelerin doğal kaynakları, tarım ürünleri ve insan yapısı esas alınarak bölge planlaması yapılmalıdır.

• Doğu, Güneydoğu ve Karadeniz Bölgelerinde öncelikle yerel kaynakları dayanan, ithal girdisi düşük, istihdam odaklı KOBİ niteliğindeki firmalara teşvik ve destekler öncelikli olarak sağlanmalıdır. Her türlü kayıt dışı ekonomik faaliyetin denetim altına alınması, çocuk işgücünün çalıştırılmasının önlenmesi, kadınların ekonomik ve sosyal yaşama katılmasını sağlayacak projelerin gerçekleştirilmesi zorunludur.

Yukarıdaki tespit ve öneriler kamu yararına planlama, kalkınma ve istihdam odaklı gelişmelerin gerçekleşebilmesi, demokrasinin tüm ilke ve kurumlarıyla egemen olduğu, insan hakları ve özgürlüklerinin tam anlamıyla uygulandığı, toplumun tüm kesimlerinin bir arada barış içinde yaşadığı bir ortamın oluşturulması ile sağlanabilir. Demokrasi ile kalkınma birbirini reddeden değil, birbirini tamamlayan ve geliştiren durumlar olarak görülmelidir.

Planlama, sanayileşme ve kalkınmada halkçı, toplumcu bir model ve bağımsız bir siyasi irade ile bu adımları gerçekleştirmek olanaklıdır. Bizler, üreterek büyüyen ve paylaşarak gelişen bir ülkede yaşamak istiyor ve bunun olanaklı olduğunu biliyoruz.

TÜRK MÜHENDİS VE
MİMAR ODALARI BİRLİĞİ

AKP İKTİDARI, TORBA YASA OPERASYONUyla TÜRKİYE'Yİ MÜSTEMLEKE DURUMUNA DÜŞÜRDÜ!

CUMHURBAŞKANLIĞI MAKAMI YABANCI YASA MADDESİNİ İVEDİLİKLE İADE ETMELİDİR!

TBMM'de kabul edilen "Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun"a eklenen bir maddeyle yabancı mühendis, mimar ve şehir plancıların akademik ve mesleki yeterliliğini kanıtlamasına gerek kalmadan Türkiye'de çalışmalarına imkan tanındı. TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı, TBMM'de 27 Ocak 2010 tarihinde kabul edilen düzenleme üzerine 30 Ocak 2010 tarihinde bir basın açıklaması yaptı.

Siyasal iktidar, ülke vatandaşı aleyhine, yabancılar lehine düzenleme yaparak, dünyada hiçbir ülkede örneği olmayan bir ilke imza attı.

TBMM'nin 27 Ocak 2010 tarihli oturumunda siyasal iktidarın talebi ile ele alınan ve "torba yasa" olarak nitelendirilen "Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun"un 8. maddesine ".....*Mesleki hizmetler kapsamında çalışacak yabancılar akademik ve mesleki yeterlilik ile ilgili işlemleri tamamlanıncaya kadar, ilgili mevzuat hükümleri saklı kalmak kaydıyla bir yılı geçmemek üzere ön izin verilebilir. Mesleki eğitim alanı dışında istihdam edilecek yabancı uyruklu personel için bu Kanunda belirtilen görüşler alınmaz. Bu kişiler, akademik ve mesleki yeterlilik ile lisans talep ve yeterlilik uygulamasına tabi değildir*" biçiminde bir düzenleme yasanın adı ile hiçbir ilgisi olmamasına karşın eklenmiştir ve bu ek ne yazık ki yasallaşmıştır.

Bu yasa maddesinin içeriği 2004 yılında "Yabancıların Çalışma İzinleri Hakkında Kanunun Uygulama Yönetmeliği" maddesi olarak düzenlenmişti. Konuya

ilişkin TMMOB tarafından açılan davada Danıştay söz konusu maddeyi iptal etmişti. AKP Hükümeti, Danıştay kararını by-pass etmek için yönetmelik düzenlemesini yasa teklifi haline getirmiş ve 23 Mayıs 2007 tarihinde 5565 sayılı "Yabancıların Çalışma İzinleri Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Yasa" TBMM'de kabul edilmişti. Yani Anayasa'nın 138. maddesi ihlal edilerek teklif yasalaşmıştı. Dönemin Cumhurbaşkanı tarafından incelenen 5565 sayılı Yasa, Anayasa'nın çalışma özgürlüğünü düzenleyen 49'uncu, temel hak ve özgürlüklerin yabancılar için, uluslararası hukuka uygun olarak yasayla sınırlandırabileceğini düzenleyen 16'ncı, hukuk devleti ilkesini düzenleyen 2'nci, eşitlik ilkesini düzenleyen 10'uncu ve hiçbir etkinliğin ulusal çıkarlara aykırı olamayacağı kuralından hareketle 176'ncı maddesine aykırılığı tespit edilerek TBMM'ye iade edilmişti.

TBMM'ye Anayasa'ya ve hukuka aykırı olduğu gerekçesiyle iade edilen Yasa, 2007 yılından bu yana Meclis gündeminde bekletilmişti. Ancak Siyasi İktidar, 27 Ocak 2010 gecesi, Anayasa'ya aykırı olduğu bilinmesine karşın